

VÁLKA SANÍ

HOST

S. F. WILLIAMSONOVÁ

*Mým sourozencům.
Pro vás bych nechala shořet svět.*

KAPITOLA PRVNÍ

Nebe je temné a plné draků.

Spěchám ulicemi Londýna a deštník nenakláním tak, abych se ochránila před lijákem, ale aby mi zakrýval obličej. Na chodnicích je skoro tolik Strážců míru jako na obloze bulharských bolgoritů. V cestě mi překáží kupa sutin, která tam zůstala ležet po jednom útoku z minulého týdne. Mohly ho mít na svědomí povstalecké bomby anebo armáda královny Ignácie, panovnice britských draků. Obě skupiny právě vedou vlastní bitvu proti premiérce. Ovšem při pohledu na hladce useknutý kamenný sloup tipuju spíš tu druhou možnost. Tohle dokáže jen dračí ocas.

Když dorazím ke stanici podzemky, první paprsky slunce zalijí šedivé budovy, a ukončí tak noční zákaz vycházení v hlavním městě.

Povstání se koneckonců odehrává ve stínech.

Nastoupím do vlaku a kolem krku se mi houpe falešná třídní průkazka.

PENELOPE HOLLINGSWORTHOVÁ

17 LET

PRVNÍ TŘÍDA

Posadím se naproti postaršímu muži v ožehnutém svrchníku, který se na mě mračí zpod křiklavých plakátů nalepených nad sedadly. Na jednom stojí dvojice žen s pažemi zaklesnutými do sebe před dvěma budovami — poznávám bílou kamennou fasádu Downing Street číslo deset a červené cihly Akademie drakonské lingvistiky. Okolo nich se vine šňůra slov vyvedená ozdobným, ženským rukopisem.

*Sañblátová a Hollingsworthová spojily síly
v boji proti povstalcům*

Zabořím tvář do včerejšího výtisku *Pimlického zpravodaje* — nezávislých novin — a tam na mě vykoukne další slogan.

„*Pravda pro všechny třídy*,“ zamumlám, zatímco očima přejíždím titulky.

Spojenectví premiérky Britannie s Bulhary

Kde je královna Ignácie? Zpráva o jejím možném spatření na straně 3

Na kentské farmě provedli pitvu západního draha: v jeho druhém žaludku byly nalezeny lidské ostatky

Nalistuju první stránku, na níž uvidím černobílou fotografii povědomého panského sídla.

BLETCHLEY PARK: NÁRODNÍ TAJEMSTVÍ?

V krku se mi udělá knedlík a hodím noviny na zem. Na myslí mi vytanou vzpomínky: výstřel, krev pod mými nehty, tvář lemovaná spadáným listím. Bezděky sáhnu na dřevěnou vlašťovku, kterou nosím na krku. Kdyby tady Atlas teď byl, vysmál by se premiérce už jen za ten nápad, že by mohla zmanipulovat nejnelitostnější draky Evropy, aby rozšířila

svou říši. Za myšlenku, že by se Britannia sklonila před draky, kteří zmasakrovali vlastní lidskou populaci. Kdyby tady Atlas byl, dokázal by po hostincích získat spoustu nových povstalců, jež by přesvědčil svou kuráží a nesouměrným úsměvem. Jenže on tady není.

Není tady, protože je mrtvý.

A mně nezbývá než pokračovat v tom, s čím Atlas v Bletchley Parku začal, a pomoci Lidsko-dračí koalici vyhrát válku. Tajnou zbraň, kterou povstalci potřebují, může získat jenom schopný lingvista.

A jestli Atlasovu památku uctí jazyky, potom se jich naučím klidně sto a ještě víc.

Když dorazím ke Claridgeově vile, kde bydlí Rita Hollingsworthová, slunce už je na obloze. Hollingsworthová žije v Mayfairu, jenom pár ulic od Akademie drakonské lingvistiky, kterou založila ve svých pětatřiceti letech. Klíčem si otevřu služební vchod. Po stěně nade mnou se sveze silný ostnatý ocas. Patří Clementiovi, západnímu dragovi na střeše — jednomu z mála britských draků, kteří neuprchli před rozrůstající se bulharskou posádkou v Londýně. Tenhle tajně slouží jako povstalecký strážce Rity Hollingsworthové.

Vydám se rovnou ke schodišti, a zatímco stoupám o několik pater, počítám žluté kosočtverce na vzorovaném koberci. Hollingsworthová trvá na tom, že musím cestu mezi svým a jejím bydlištěm zvládnout dřív, než začne ranní dopravní špička. Kdyby mě někdo poznal, moje přestrojení za její neteř, která je u ní na návštěvě, by hned vzalo za své. Na zdech visí portréty její široké rodiny — na tichý dům shlížejí krásné sestřenice a strýčkové v pozhnaném věku. Slyším, jak v horním podlaží posluhovačka zatápí v krbu, a pak se ozve vrznutí. Představím si, jak rektorka

Akademie drakonské lingvistiky vstává z postele s natáčkami na hlavě.

To pomyšlení je tak legrační, že vyprsknu smíchy.

Tiše otevřu dveře do pracovny a zase za sebou zavřu. Je to obrovská místnost s vysokými okny, z nichž je výhled na ulici. Pod obrazem dvou písečných draků rozvalujících se na pláži v perleťovém měsíčním světle, zachyceném jemnými tahy štětce, stojí velký stůl. Vedle něj visí zdobené zrcadlo a já se na okamžik zadívám na svůj odraz. Husté vlasy mám krátce zastřižené, takže mi sahají pouze ke klíčnímu kostem, a pod očima mi prosvítají tmavé stíny, takže moje pleť vypadá ještě bledší než obvykle. Vydám se po vínových kobercích ke dveřím v rohu, okolo stolu zaskládaného prázdnými krabičkami od cigaret a knihami o bulharských dracích, z nichž jedna je otevřená na stránce s rejstříkem a slovy: *bohatství, bolest, bolgorit*. Cosi upoutá moji pozornost. Nákres černým perem, z půlky schovaný za psacím strojem Remington.

Jsem na něm já.

A pod ním stojí:

Vivien Vlačtopírková, překladatelka z drakonštiny

Držím ruku nad papírem, ale nedotknu se ho — moje mysl tak docela nevěří, že tam vážně je. Moje podobizna vypadá jinak než na plakátech s nápisem *HLEDÁ SE*, které Hollingsworthová každý den nechává strhávat a pálit, než je někdo uvidí. Tady je moje tvář hezčí, s velikýma tklivýma očima, zatímco na vládních plakátech jsem vyobrazená s dlouhými zplihlými vlasy spletenými do copu a zamračeným výrazem. Ani jedna kresba není úplně věrná a obě vyprávějí příběh, co není tak úplně pravdivý.

„To je do koaličních novin,“ ozve se hlas.

Otočím se na patě. Ve dveřích stojí Hollingsworthová v modrém hedvábném županu s páskem, na němž jsou vyšíti stříbrní draci. Sjede mě pohledem od hlavy až k patě, stejně jako to poslední tři měsíce dělá každé ráno, a dívá se na můj pánský přšiplášť a kožené polobotky z druhé ruky, jako by očekávala, že mi bude chybět končetina nebo že do-razím se spálenými vlasy. Mému rozhodnutí najít si vlastní ubytování, místo abych bydlela s ní, Hollingsworthová ne-rozumí.

„Dobré ráno,“ pozdravím a do tváří se mi nahrne krev, proto-že to vypadá, jako bych slídila kolem jejího stolu. „Mám být v utajení. Proč chcete, aby povstalecké noviny otiskly moji podobiznu?“

Věnuje mi upjatý úsměv se sevřenými rty. „Povstání musí mít svou tvář, nebo snad ne? Lidé potřebují vědět, že jsou v dobrých rukou.“

Překvapeně povytáhnu obočí. Já že mám být tváří po-
vstání? Copak Hollingsworthová zapomněla, že uplynulo
sotva pár měsíců, co jsem se pokoušela rozluštit tajný ultra-
zvukový dračí jazyk nazývaný koinamens, abych pomohla
premiérce Saňblátové vyhrát válku?

„Neotiskneme ji, dokud nebudete v bezpečí, pryč z Lon-
dýna,“ odpoví hlasem sladounkým jako med.

V bezpečí, pryč z Londýna.

Znamená to, že mě konečně považuje za připravenou?

Znovu se zadívám na slova pod nákresem a tichounce
si povzdechnu. Překladatelka z drakonštiny. O tenhle titul
jsem usilovala celý život. Přináší mi zvláštní zadostiučině-
ní vidět černé na bílém, kdo jsem, dostat jasnou definici
sebe samé — úhlednou škatulku, do které mám patřit upro-
střed toho chaosu, do něhož upadl můj život.

Dveře v rohu místnosti vedou do mé vlastní pracovny, vytvořené z bývalé komory přiléhající k rektorčině kanceláři. Odložím si brašnu na malý stůl, spíš jen stolek. Čtyři stěny, které mě svírají uvnitř jako dragovola v kleci, jsou polepené výzkumnými materiály — mapami různých ostrovů, ručně psanými tabulkami výslovnosti a seznamy dračích stravovacích návyků. A úplně nahoře nad nimi je připínáčkem přichycená kresba, kterou Hollingsworthová vytvořila přímo přede mnou. Jsou na ní tři bulharští bolgorité, dva černí a jeden červený.

Generál Goranov a jeho sourozenci.

V Británii už od minulého roku zuří občanská válka mezi třemi stranami: lidskou vládou, povstalci a královnou Ignácií. A teď když se premiérka spojila s bulharskými bolgority — čímž porušila slib míru daný královně Ignácií —, neuběhne jediný den, kdy by povstalci nezaútočili na Londýn.

Já jednu samici bolgorita znám, ale ta se narodila v Británii. Jde o Čumanu, růžovou dračici, která zapálila Downing Street číslo deset a potom za mnou přiletěla do Bletchley Parku.

„Pokud se nám podaří eliminovat Goranova a jeho sourozence,“ oznámila mi Hollingsworthová před několika týdny, „bulharské plány v Británii se sesypou jako domeček z karet.“

Podle služebnictva i sekretářky doktorky Hollingsworthové jsem tady proto, že jsem skočila po příležitosti strávit válku prací pro všemi v Británii obdivovanou rektorku, radši než abych šila košile pro vojáky jako ostatní dívky z první třídy. A není to úplně lež. Vážně pro Hollingsworthovou pracuju. Ale ten pravý důvod, proč jsem tady — moje mise —, není pomáhat Británii v boji s povstalci. Pomáhám

povstalcům v boji s premiérkou Saňblátovou a její armádou bolgoritů.

A mám se naučit jazyk hebridských saní.

Se saněmi už jsem se jednou setkala díky svým rodičům a jejich práci dračích antropologů. Ale ten hebridský druh je jiný. Jsou to malí dvounozí draci s kulturním dědictvím souměřitelným s jakýmkoli lidským společenstvím. Prý se na ně dá narazit na skotském ostrově Canna, ačkoli už je celé roky nikdo neviděl. Já mám za úkol zjistit o nich veškeré informace, od tradic až po jazyk, abych se saněmi, až je povstalci najdou — a Hollingsworthová očividně věří, že k tomu dojde —, dokázala komunikovat.

A přesvědčila je, aby povstalcům pomohly vyhrát válku.

Ten drobný detail, jak přesně můžou tyhle saně Lidsko-dračí koalici zařídít vítězství v občanské válce mezi třemi stranami, mi rektorka samozřejmě zatím neprozradila.

Posadím se, zatímco za okny piští londýnský provoz, a natáhnu se pro kousek papíru na svém stole. Je to vzkaz od Hyacinty, sekretářky Rity Hollingsworthové a další debutantky vykonávající práci na podporu válečného úsilí, jen aby unikla ubíjející existenci dívky z první třídy.

*Nejdražší Pen,
večírek? Úterý v osm hodin, Churton Street 36 v Pimlicu.
Prosím prosím smutně koukám.*

H.

Už mě takhle zvala několikrát a moje protesty („To už začne platit zákaz vycházení“) ani výmluvy („Nemůžu doma nechat svou spolubydlící, bývá jí smutno“) vůbec nebrala v potaz. Její dotírání je lehce otravné a takhle pozvánka

porušuje veškerá pravidla toho, jak být správný utajený povstalec, ale jsem vlastně ráda, že se mnou chce Hyacinta trávit čas. V posledních třech měsících jsme se docela skamarádily.

Na ten večírek samozřejmě nemůžu. Co kdyby mě někdo poznal?

Na stole, tak jak jsem ho včera nechala, leží otevřený deník Patricka Spárchvosta, profesora keltských jazyků na Oxfordu. Hollingsworthová mi ho dala, když jsem pro ni začala pracovat — hned potom, co Marquis přistál s naším letadlem na Eiggu. Na tomhle ostrově, kde se nachází ústředí Koalice, jsem nakonec strávila jen pár dní, než pro mě Hollingsworthová poslala.

Nechat tam svého bratrance i sestřičku Ursu samotné bylo skoro stejně těžké jako přijít o Atlase.

Zápisky líčí Spárchvostovy kontakty s hebridskými saněmi v průběhu čtyř let a náhle končí v červnu 1866, kdy ho vláda popravila za „vyvolávání nepokojů mezi lidmi a draky“.

Deník má desky z černé kůže a inkoust na stránkách je vybledlý. Mezi denními zápisy, popisy ostrova a záznamy komplexního jazyka hebridských saní, který Spárchvost pojmenoval Cànán-Channaigh (což ve skotské gaelštině znamená „jazyk Canny“), se nacházejí různé drobnosti — pírkó, chomáč srsti a list, jenž je pořád zelený, ale už ztratil veškerou vůni. Spárchvost pro jazyk hebridských saní vymyslel i anglický název: *cannaerština*.

Už se mi podařilo pochytit jeho základní gramatická pravidla, jenže Spárchvost zaplnil svými pokusy o přenesení významu spousty složitých slov tolik stran, až se v tom ztrácím. Zdá se, že tenhle úkol nakonec vzdal. Pozdější stránky deníku se věnují už jen kultuře a zvykům saní a na jazyk se tam ani jednou neodkazuje.

Nemám moc s čím pracovat.

Spárchvost a jeho rodina údajně byli poslední lidé, kteří saně spatřili. Když si vláda pro Spárchvostovy přišla, stáhly se saně hlouběji do vnitrozemí ostrova. A zatímco první profesorské zápisy jsou plné nadšení, že bude moct studovat jazyk saní, končí uspěchaným, nedokončeným zápisem.

Za mnou se ozve hlas. „Když tenhle deník vznikal, napětí mezi lidmi a draky v Britanii bylo na pokraji otevřeného konfliktu.“

Ve dveřích se v tichosti objevila Hollingsworthová a nespouští oči z deníku.

„Spárchvost v minulosti hodně bojoval za uznání jazyků jako skotština, skotská gaelština a nornština a totéž začal dělat i s dračími jazyky,“ pokračuje. „Svoje psané záznamy cannaerštiny rozeslal dragoví poštou na několik univerzit a myslel si, že ho saně i s celou jeho rodinou ochrání před nebezpečím. Ovšem vláda si to vyložila tak, že chce svým poukazováním na jednotlivé jazykové odlišnosti vytvořit rozkol, a tudíž pro britskou pospolitost představuje hrozbu. Právě když podepisovali prohlášení Mírovou dohodou, Spárchvosta na Canně popravili za vlastizradu.“

Přikývnu a snažím se nevnímat plíživý pocit roztrpčenosti. Tohle všechno už mi říkala. Spárchvost jako první člověk studoval dračí jazyky. Byl anomálie.

„Vy se svou jedinečnou schopností učit se jazyky ohromující rychlostí dokážete cannaerštinu nastudovat. To proto jste tváří povstání, Vivien. Protože to budete vy, kdo se za saněmi vydá a požádá je o spojenectví. Jsou naší jedinou nadějí na vítězství v této válce.“

To už jste říkala taky, ušklíbnu se v duchu. A přesto jsem stále tady, v Londýně, a pořád nerozumím tomu, proč jsou tyhle saně tak důležité.

Nemůžu vás za saněmi poslat, dokud je nenajdeme, odpovídá mi Hollingsworthová pokaždé, když se jí zeptám, proč se na Cannu nevypravím hned teď.

Nemůžu se dočkat, až tam budu, až saně přemluví ke spolupráci a uvidím obličej Saňblátové, jakmile povstalci přemůžou ji i její bulharské bolgority. To ona je ten důvod, proč třetí třída trpí, proč dochází k segregaci lidí a draků, proč jich tahle válka zabila už stovky.

Ona je ten důvod, proč je Atlas mrtvý.

Hollingsworthová mi podá list papíru.

Je to můj nejnovější překlad pro Akademii — každý den jich dělám několik pro případ, že by se nějaký válečný kontrolor někdy vyptával na práci Penelope Hollingsworthové. Je to vyjádření v drageoirštině zaslané z Francie, odsuzující spojenectví Saňblátové s bulharskými draky. Hollingsworthová si na něj vzala červené pero a vyškrtala a podtrhala několik slov.

„Co je na tom špatně?“ zeptám se.

„Váš překlad je příliš doslovný, Vivien.“ Uhladí si stříbrné kudrlinky. „Nemůžete očekávat, že by byl v téhle podobě schválen.“

„Příliš doslovný?“ Zahledím se na její opravy.

Draci Třetí Francouzské republiky jsou rozlícení zklamaní z britského spojenectví s nemorálními kontroverzními bulharskými draky.

„Ale... vždyť jste změnila význam,“ namítnu. „Přeložila jste jejich vyjádření nesprávně.“

„Vyložila jsem si ho jinak než vy, na to má překladatel právo.“

Podívám se na ni a snažím se v jejím výrazu najít známky humoru, nějaký náznak, že mě jen zkouší.

„Překladatel má *povinnost* překládat v rámci kontextu, dát slovům význam zamýšlený ve zdrojovém jazyce anebo se k němu aspoň co nejmíc přiblížit,“ prohlásím. „Akademie se zavázala překládat a zveřejňovat jakékoli sdělení, které od zahraničních draků přijde.“

„Zapomínáte, že Akademii momentálně řídí vláda Saňblátové,“ odsekne Hollingsworthová ostře. „Její definice povinnosti se od té vaší poněkud liší.“

Odhodím papír. „Takže to necháte projít?“

„Jestli chci dál hrát svou roli, tak ano,“ odpoví Hollingsworthová.

Odejde zpátky ke svému stolu, posadí se a ulpí pohledem na kresbě mé podobizny. „Jazyk je zbraň, Vivien. Saňblátová ho tak používá a brzy ho tak budete používat i vy. Vlastně je to možná ta úplně poslední zbraň, kterou povstalci ještě mají.“

„Kdy mě pošlete na Cannu?“ opáčím. „Jazyk saní už jsem se naučila nejlíp, jak to jde. Už je povstalci naši?“

Hollingsworthová usrkne čaje a zašklebí se.

„Studený,“ zamumlá.

Prohrabe se stohem papírů a mé otázky si nevšímá. Cítím, jak mi vzteky naskakují rudé skvrny na krku. Zapomněla snad, co mi řekla, když mě sem přivedla? *Vaše lingvistické schopnosti jsou ta největší naděje, kterou Koalice má.*

Otočím se zpátky k deníku. Všechny roky mého studia, moje jazyky, moje překlady vedly sem. Abych se spojila s hebridskými saněmi a zachránila Britanii. Atlas věřil, že jazyky jsou způsob, jak ke mně promlouvá láska, a táta se zase jednou nechal slyšet, že mě jazyky zachrání.

Tak na co Hollingsworthová čeká?

Očekává, že budu pracovat pro Koalici, ale chová se ke mně jako k malému dítěti.

Pohled mi padne na Hyacintin vzkaz a napadne mě, jestli bych svou černou sukni a svetr mohla vydávat za oblečení na večírek.

Když chce Hollingsworthová povstalkyni, má ji mít.

KAPITOLA DRUHÁ

Jednou z výhod předstírání, že jsem Penelope Hollingsworthová, je možnost zabrat si pro sebe kterékoli z rektorčiných aut, řízené jejími nejvěrnějšími Strážci. Nemají ponětí, že žena, jíž slouží, je tajná vůdkyně Lidsko-dračí koalice. Za soumraku se s doktorkou Hollingsworthovou rozloučím, ale ona skoro ani nezvedne oči od stolu a přitom si pro sebe cosi mumlá v oblaku cigaretového kouře. Když vklouznu na zadní sedadlo automobilu, Strážce na místě řidiče na mě pokývne a usměje se. Kožený potah mě studí do nohou.

„Jedete na večeři, slečno Hollingsworthová?“ zeptá se, jakmile se motor s burácením probudí k životu.

„Ano,“ odpovím. „Na Churton Street, prosím, Johnstone.“

Srdce mi splašeně buší, ale Johnstone se nad skutečností, že jsem venku po zákazu vycházení, vůbec nepozastaví.

Pro první třídu nejnovější omezení zjevně neplatí.

Hyacintin kamarád George bydlí v horní části Pimlica — v oblasti první třídy, s níž sousedí čtvrti Belgravia a Westminster —, zatímco já žiju ve spodní části, blízko Temže. Vůz projíždí londýnskými ulicemi, okolo Hyde Parku, kde Strážci spolu s draky ve večerním šeru vyzvedávají z korby

nákladního automobilu jakousi sochu. Vykouknu z okénka právě ve chvíli, kdy si irský bazilišek hodí ten mohutný kus lesklého bílého kamene na záda, a napadne mě, jestli pracuje se Strážci, nebo *pro ně*. Pro draky je to zásadní rozdíl. Mineme nespočet stanic podzemní dráhy a já myslím na to, jak jednoduše bych mohla nastoupit do vlaku a odjet až do Vyšpádské věznice, kde vláda pořád drží moje rodiče a strýce. Jenže Hollingsworthová si na mě vynutila slib, že to neudělám. Moji rodiče jsou prý dosud naživu, ale jen proto, že Saňblátová čeká, až se je vydám hledat.

Premiérčiny lži o mně už se roznesly mezi jejími Strážci i politiky a brzy jim možná začne věřit i široká veřejnost. Vymýšlí si, že Lidsko-dračí koalice spolupracuje s mladou překladatelkou, která stojí proti Britannii a míru — s překladatelkou, jež hodlá využít drakonské jazyky, aby pomohla drakům převzít vládu.

Takže kvůli Saňblátové jsem nejhledanější povstalkyní já.

Vytáhnu z kapsy maličkou čtvercovou fotografii. Dívá se z ní na mě Ursin kulatý obličejík se zardělými tvářemi, orámovaný blondatými culičky. Byl to dárek od doktorky Hollingsworthové, která tu fotku ukradla z vládních spisů o mé rodině. Tolikrát jsem si ji přitiskla ke rtům, že papír už vůbec není lesklý.

Zastavíme před domem s kamennými sloupy v průčelí. Venku před ním uvidím Hyacintu a jejího bratra Edwarda. Toho už teď docela dobře znám, přestože se ke mně choval podezřívavě, když mu Hya řekla, že jsem neteř doktorky Hollingsworthové. Myslím, že tomu úplně nevěří, ale v tom případě ho určitě přesvědčí, když mě uvidí vystupovat ze strážcovského auta. Lhát bohužel musím, i když se mi nelíbí, že je oba oklamávám. Kdyby kdokoli zjistil, že rektorčina asistentka je povstalkyně, vzbudilo by to obrovský

poprask a pravá identita Rity Hollingsworthové jakožto vůdkyně Koalice by byla odhalena.

„Děkuju, Johnstone,“ prohodím k řidiči. „Nemusíte čekat.“

„Pen?“ vypískne Hyacinta. „To mě podrž, tys vážně přišla!“

Přinutím se k úsměvu a málem si potáhnu sukni. Vedle Hyacintiny růžové saténové róby nevypadá nic moc.

„Dobry večer, Penelope,“ pozdraví mě Edward celý nesvůj.

Na zápěstí má zlaté hodinky a na sobě proužkovaný oblek v nelichotivém odstínu žluté. Má stejné světle plavé vlasy jako jeho sestra a oči příliš daleko od sebe. Z náprsní kapsy mu vyčuhuje malířský štětec.

„Rád ze sebe dělá trpícího umělce,“ pronesla nedávno Hyacinta z legrace. „To proto se obléká, jako by patřil do třetí třídy.“

Ani jsem se neobtěžovala jí vysvětlovat, že třetí třída žádné obleky nenosí. Za Hyacintou už jsem se párkrát z domu vyplížila, jenže ta neví, že to tak dělám i s jejím bratrem. Neví, že se s ním po setmění scházím.

„Spolubydlící jsi s sebou nevezla?“ zeptá se nenuceně.

Zaváhám. „Ne. Ona není zrovna večírkový typ.“

Zazvoníme a dveře nám otevře služebná. Odebere nám kabáty tak rychle, že si skoro nestihneme strčit do kapsy třídní průkazky.

„Jsi připravená seznámit se s novými přáteli, Penelope?“ zeptá se mě Hyacinta. Prstem s dokonale upraveným nehtem mi sáhne na nos. „Rozhodně budeš ohromně populární.“

Služebná nás provede tichou chodbou osvětlenou starými plynovými lampami. U dřevem obložené zdi hrdě a majestátně stojí kyvadlové hodiny a služka zatlačí do dveří vedle nich. Ty se otevřou, chodbou se rozezní hlasitá hudba

a Hyacinta mě vezme za ruku a zavede mě dovnitř. V oparu cigaretového kouře se k nám otáčejí hlavy přítomných hostů a moderní místnost ostře kontrastuje s chodbou, z níž jsme právě přišly: pokoj hezky ozařuje elektrický lustr a na zelených sametových pohovkách se povaluje několik dívek s holými pažemi a dlouhýma nohama.

„Hyacinto, drahoušku!“ zapiští jedna z nich.

Dva mladíci se zapálenou ručně ubalenou cigaretou přilepenou v koutku úst, kteří hrají karty, při zvuku Hyacintina jména zvednou hlavu. Než se stihnu vzpamatovat, moje spoléčnice už na přivítanou líbá ostatní dívky a ty zase líbají mě, tisknou mi lepkavé rty na tvář, ptají se mě na jméno a jejich kůže voní šampaňským a drahými parfémami. Předtím než jsem se seznámila s doktorkou Hollingsworthovou a Hyacintou, jsem nikdy tolik času s lidmi z první třídy netrávila — pokud se tedy nepočítá společná ložnice se Serenou v Bletchley —, ale teď jich mám kolem sebe spoustu. Zachytím Edwardův pohled a on protočí panenky. Jeho sestra evidentně trvala i na jeho dnešní přítomnosti.

„Penelope je moje kolegyně,“ oznamuje Hyacinta.

„Á, další sekretářka,“ zahihňá se jedna dívka.

„Vlastně neteř rektorky Akademie drakonské lingvistiky,“ opraví ji Hyacinta a její svůdný pohled najednou ochladne.

Dívka se zavrtá do sedačky a já se na ni omluvně usměju. Víím, že Hyacinta má práci jenom proto, že jí mít chce. Jakožto příslušníci první třídy a dědičku otcova úspěšného tiskařství ji čeká budoucnost manželky některého z podobně zámožných mužů z první třídy. Ale jak se zdá, alespoň pro tuhle chvíli se snaží předstírat, že to tak není.

Zamíří k nám nějaký kluk s rozčepýřenými vlasy a Hyacinta dovolí i jemu, aby ji políbil na tvář. Cítím, jak rudnu — neměla jsem nejmenší ponětí, že je mezi první třídou normální

tolik fyzického kontaktu. Mladík mi podá ruku a já mu ji stisknu.

„George Beecham,“ představí se s milým úsměvem.

„Penelope Hollingsworthová,“ odpovím a mám přítom sucho v ústech.

Co když viděl ty plakáty, kde jsem uvedena jako hledaná?

„Doufám, že nevádí, že mě Hyacinta vzala s sebou,“ dodám rychle.

Zmateně se na mě podívá. „Vůbec ne.“

Ostatní mladíci na chvíli opustí pití a hry, aby nás mohli pozdravit. Všichni jsou formálně oblečení, mají napomádané vlasy sčesané dozadu a přízvuk, který je určitě ovocem celoživotních lekcí vybrané mluvy. Jsou pohlední, jeden vedle druhého, ale ne tak jako Atlas. Tomu se žádný nemůže ani zdaleka rovnat. Hyacinta si maličko povzdechne a náhle se z kapes vynoří tucet tabatěrek, které jí nabízí tucet rukou. Dá si načas, na každou se podívá a pak si vybere cigaretu z hnědé tabatěrky se stříbrnou sponou. Její majitel se samolibě usměje a já zvednu obočí.

„Ty jsi ale nestyda,“ zašeptám Hyacintě do ucha.

Zazubí se. George mi strčí do ruky sklenici šampaňského a já rozpačitě pokývnu na znamení díků. Dokáže poznat, že k nim nepatřím? Jak asi vypadá takový nezávazný hovor mezi lidmi z první třídy?

„Chodíte na univerzitu?“ zeptám se ho.

Samozřejmě že chodí. Všichni muži z první třídy něco studují, než převezmou jmění po svém otci.

„Studuji práva,“ odpoví suše. „A vy?“

Nějaká dívka zavřeští smíchy a vylije půlku svého šampaňského na ruku mladíka, který ji tahá dolů na pohovku.

Mysli, než promluvíš, Viv.

„Pomáhám rektorce s psaním článků Babylonského dekretu,“ řeknu.

Není to pravda, ale zní to působivě. A já mám tady v tom velkém domě se všemi těmi lidmi z první třídy najednou nutkání zapůsobit. Tak to přece bylo vždycky, ne? Udělej dojem na své rodiče, jinak přijde trest. Udělej dojem na své vyučující, jinak tě přeřadí níž.

George tiše hvízdne. „Hya říká, že jste neteř Hollingsworthové. Je to tak?“

Přikývnu.

„Odkud pocházíte?“

„Z Oxfordu,“ vyklouzne mi ze rtů další lež.

Zamyšleně přikývne. „Můžu se vás na něco zeptat?“

Polknu.

„Pokud je vaše teta rektorkou Akademie drakonské lingvistiky, která existuje kvůli studiu dračích jazyků a jejich zachování, proč vůbec Babylonský dekret píše?“

Zamrkám a pak zapátrám v jeho obličeji po nějakém náznaku, který by mi pomohl odhadnout, ke které straně patří. Jemně se na mě usměje.

„Nic tím nemyslím. Jen si říkám, že přece Akademii založila, aby usnadnila kontakt mezi lidmi a draky. Tak proč by nám teď zakazovala mluvit jejich jazyky, když se právě této záležitosti věnovala celý život?“

„Ona to nezakazuje,“ vyhrknu, než se stačím zarazit. „To premiérka. Moje teta...“

Opatrně.

„Moje teta jenom plní příkazy.“

„Jistě,“ odpoví George vesele. „Člověk pak musí přemýšlet nad tím, co se Saňblátové honí hlavou.“

Cítím, že se mi začíná zamlouvat. Usrknu šampaňského a v ústech mi praskají bublinky.

„Setkala jste se s ní někdy?“ zeptá se. „Myslím s naší premiérkou.“

Znovu se napiju. „Párkrát. Ona důležitost dračích jazyků nechápe. Ani žádným nemluví.“

George se rozzáří. „A vy ano?“

„Několika,“ pokrčím rameny.

Zazubí se. „Tak to opravdu budete neteř Hollingsworthové.“

Šampaňské už mi trochu stouplo do hlavy a já si najednou připadám odvážnější a přesvědčivější. Jsem utajená povstalkyně konverzující na večírku pro první třídu a zřejmě nikomu nepřipadám podezřelá. Až na George. Zvednu k němu pohled.

„Samozřejmě že jsem,“ odpovím sladounce. „Vy ovládáte nějaký cizí jazyk?“

„Umím trochu francouzsky. Moje oblíbené slovo je *dépaysement*.“

„Co to znamená?“ vyzvídá Hyacinta, která se objevila po mém boku.

„Ztráta jistoty, jako když se někdo ocitne v neznámém prostředí,“ odpovím. „Ale je to silnější výraz. Nedokážu přijít na slovo, které by to úplně vystihovalo. V doslovném překladu to znamená *přesídlení do jiné země*.“

„Něco jako odtržení nebo osamocení?“ nadhodí Hyacinta.

„Skoro,“ odpovím dychtivě. „Ale ne docela.“

„Takže je to nepřeložitelné?“

Zavrtím hlavou. „Nic není nepřeložitelné. Jenom mě nechej chvíli přemýšlet...“

„Na tom nezáleží,“ vloží se do našeho rozhovoru mladík, který Hyacintu zásobuje cigaretami. Myslím, že se jmenuje Stephen. „Zvláště ve světle nového článku Babylonského dekretu.“

O čem to mluví?

„Ráno ho zveřejní. Můj bratr je Strážce a pověděl mi o tom,“ pokračuje Stephen. „Udělat ze slavidranejštiny oficiální dračí jazyk Britannie? Z řeči bulharských draků? Na co si to premiérka hraje? Jazyky impéria jsou angličtina a wyrmština, ne nějaké slovanské žvatláni.“

Krve by se ve mně nedořezal.

Slavidranejštiny že je novým dračím národním jazykem? To nemůže být pravda. O tom bych věděla, Hollingsworthová by mi to řekla.

George mi položí ruku na rameno. „Jste v pořádku? Celá jste zbledla.“

Honem přikývnu.

„Pro vás je to taky novinka?“ zeptá se jemně.

„Ne,“ skoro odseknu. Podívám se mu do očí a přinutím se k úsměvu. „Ale vy ostatní o tom nemáte vědět.“ Kývnu směrem ke Stephenovi. „Jestli o tom, co se děje v rektorčině pracovně, ví jeho bratr, jak můžeme s jistotou říct, že o tom nevědí povstalci?“

„Takhle to dopadá, když máme za premiérku ženu,“ protáhne Stephen.

Otevřu pusy a zase ji zavřu, jakmile ho Hyacinta plácne po paži. Stephen se zaculí, a než ho Hyacinta stačí zastavit, vlepí jí na tvář polibek.

George mi dolije sklenici. „Tady Stephen si myslí, že by na Saňblátovou měli podat ústavní žalobu. Podle něj je neschopná vládnout a její spojenectví s Bulhary i Babylonský dekret to dokazují.“

„Babylonský dekret podporuje většina lidí z první třídy,“ opáčím.

Nebo ne?

Stephen mě probodne mrazivým pohledem. „Všichni nejsme nepřátelé draků.“

„Jistěže ne,“ vyhrknu rychle. „Ale první třída tehdy Saňblátovou na pozici premiérky dosadila. To oni...“ Odmlčím se a opravím se: „My jsme ten důvod, proč teď Británii svazují jazykové restrikce, přestože její lingvistická diverzita sahá mnoho století zpátky.“

„Můj otec tvrdí, že jsme teď všichni kolaboranti,“ odpoví Stephen.

„Nesmysl,“ odsekne George. „Premiérka má pod kontrolou Bulhary, ne naopak.“

Polknu šampaňské. Tenhle rozhovor se začíná stáčet nebezpečným směrem a cítím se lehce opilá, takže balancuju na hraně pravdy. Nejradši bych tomu pitomci Stephenovi prozradila, kdo jsem.

„Setkal jste se někdy s bulharským drakem?“ zeptám se George. „Myslím zblízka, osobně.“

Ušklíbne se. „To tedy setkal. Můj otec s nimi jedná každý den.“

„Mluvil jste s nějakým?“

„Ano.“

Nespouštím z něj oči, zatímco on mi znovu dolévá sklenici. „A letěl jste na nějakém?“

Georgeův pohled zjihne a já vím, že jsem ho dostala.

„Samozřejmě že ne.“ Zazubí se. „Chcete mi snad říct, že vy jste to zažila?“

„Ne,“ zalžu.

„Já jsem slyšela, že Saňblátová ano!“ ozve se nějaká dívka.

George zavrtí hlavou. „Ze všech draků by bulharští bolgorité byli ti poslední, kteří by na svých zádech snesli člověka. A Saňblátová to nemá zapotřebí. Naverbovala je, aby ji hlídali a chránili někde ve městě, zatímco ona spřádá bojové plány, díky nimž porazí povstalec.“

„Ne na dlouho,“ skočí mu do řeči Stephen.

Vycítím, jak se k němu celá místnost otočí, a vidím, jak ho ta pozornost těší.

„Jak to myslíš?“ zeptá se chladně Edward.

„Generál Goranov ji stejně bude chtít odstranit z cesty. Aby bolgorité mohli ovládnout hlavní město.“

George hlasitě odfrkne. „Goranov přijímá rozkazy od Saňblátové, ty skrite. Možná velí Bulharsku, ale Britanii vládnou lidé. Premiérka Bulhary jenom využívá ve svůj prospěch. Tohle spojení je pečlivě promyšlené, a jakmile...“

„Jenže v tom se právě pleteš, Beechame,“ přeruší ho Stephen. „Saňblátová není Goranovova premiérka, je to jeho loutka.“ Ušklibne se. „Jak jinak myslíš, že ji přesvědčil, aby z něj udělala Dračí hlavu státu?“

Dračí hlavu státu.

„V Hyde Parku mu odhalí sochu.“

„Pen, není ti nic?“

Cívím na bublinky ve své sklenici a vidím je úplně rozostřeně. Saňblátová pro generála Goranova vytvořila titul? Panovnický titul? Proč by měla bulharskému drakovi svěřovat kontrolu nad naší zemí? Všechno se se mnou zatočí.

„Ona omdlí?“ zašeptá kdosi.

Vědí to povstalci? Ví to *Hollingsworthová*?

„Proboha, udělejte místo!“

Cítím na obličejí Hyacintin sladký dech. „Drahoušku, jsi v pořádku?“ Z horka nebo alkoholu má zardělé tváře a vlasy se jí stáčí za ušima.

Nemá tušení, co tohle znamená.

„Vezmu ji na vzduch,“ navrhone George.

Ale Hyacinta zavrtí hlavou. „Ne,“ zamítne to rázně. „Může to udělat Edward.“